



Vlaams
Parlement

vergadering **C2**
zittingsjaar 2014-2015

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

van 30 september 2014

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van de heer Bart Van Malderen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het Antwerps expertisecentrum Modem – 47 (2014)	
INTERPELLATIE van de heer Jan Bertels tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het structureel voortbestaan van het expertisecentrum Modem en de motie ter zake van de Antwerpse provincieraad – 1 (2014-2015)	3
VRAAG OM UITLEG van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het arrest van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het gebruik van het Nederlands in de Vlaamse kinderopvang – 31 (2014)	10
VRAAG OM UITLEG van de heer Lorin Parys tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over een nieuwe budgethoogte voor het persoonlijkeassistentiebudget (PAB) – 7 (2014-2015)	14

VRAAG OM UITLEG van de heer Bart Van Malderen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het Antwerps expertisecentrum Modem – 47 (2014)

INTERPELLATIE van de heer Jan Bertels tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het structureel voortbestaan van het expertisecentrum Modem en de motie ter zake van de Antwerpse provincieraad – 1 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Peter Persyn

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen (sp.a): Voorzitter, minister, collega's, Modem is een expertisecentrum, dat weliswaar is gevestigd in Wilrijk, in de provincie Antwerpen, maar dat in heel Vlaanderen communicatiemiddelen en computertoepassingen aanbiedt aan personen met een beperking die daar nood aan hebben. Gedurende 23 jaar hebben ze een unieke expertise opgebouwd, maar, zo konden we via een perstekst vernemen, eind oktober gaat de deur onherroepelijk dicht, als gevolg van een gebrek aan financiële middelen. Dan is het belangrijk om naar de oorzaak van dat gebrek te kijken.

Het centrum werd opgericht met steun van de provincie Antwerpen, maar door de afslanking van de provincies door de Vlaamse Regering kan men via die financieringslijn geen structurele subsidiëring meer geven aan het expertisecentrum. Het ging om een bedrag van 300.000 euro. Daarnaast werd op een gegeven moment een projectsubsidie mogelijk gemaakt, die ten eerste beperkt en ten tweede complementair diende te zijn aan de reguliere financiering, waardoor de reguliere dienstverlening op geen enkele manier kan worden ondersteund of verzekerd.

Het spreekt voor zich dat een dergelijk gat in de begroting niet dicht te rijden is, vandaar de zeer jammerlijke beslissing om dit unieke centrum te sluiten per 1 oktober. Het zal dus bijzonder abrupt gaan. Dat is uiteraard zeer vervelend voor de vier mensen die hun baan verliezen, maar het is ook een echt verlies voor duizenden mensen met een handicap die op die manier een vorm van ondersteuning verliezen die in de toekomst alleen maar belangrijker zal worden.

Ik ben er ooit zelf gaan kijken, en het is mijn stellige overtuiging dat de Vlaamse overheid in haar ondersteuningsbeleid middelen uitspaart door praktische toepassingen die bij Modem ontwikkeld worden. Ik vind dit dan ook een bijzonder jammerlijke evolutie.

Minister, wat is uw reactie op de aangekondigde sluiting? Hoe rijmt u dit met eerdere engagementen om in financiering te voorzien om het uitbouwen en het garanderen van de bestaande expertise in de toekomst mogelijk te maken? Hoe verantwoordt u dat deze unieke en onafhankelijke expertise inzake mensen met een beperking verloren dreigt te gaan? Wat is er volgens u nodig om de opgebouwde expertise veilig te stellen? Hoe zou de doelgroep na het wegvalen van het expertisecentrum ondersteund kunnen worden? Kunt u een inschatting maken van de impact van de aangekondigde sluiting op die doelgroep? Welke initiatieven zult u nemen, opdat het expertisecentrum ook de volgende jaren zijn dienstverlening structureel zal kunnen blijven aanbieden aan mensen met een handicap?

De voorzitter: De heer Bertels heeft het woord.

De heer Jan Bertels (sp-a): Voorzitter, minister, collega's, ik hoef niet te herhalen wat collega Van Malderen heeft gezegd over wat Modem doet, de unieke expertise die daar is opgebouwd en de waardering die het geniet van het hele veld dat bezig is met personen met een handicap, hun familieleden en de zorgverleners.

Ik wil nog twee zaken bijkomend onder de aandacht brengen. Op de website van Modem staat nog altijd dat zij op 1 oktober de deuren sluiten, bij gebrek aan structurele financiering, die volgens hen al tijdens de vorige legislatuur beloofd zou zijn.

Ten tweede – en dat is het belangrijkste: vorige donderdag hebben meerderheid en oppositie in de provincieraad van Antwerpen een motie aan het adres van de minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, de heer Jo Vandeurzen, goedgekeurd, met daarin de vraag de nodige maatregelen te nemen om het voortbestaan van Modem te verzekeren. Dat is mijns inziens een niet te negeren signaal vanwege de provincieraad, die op die manier uiting geeft aan zijn waardering voor het werk van die vzw.

Mijn vragen liggen dus voor de hand. Ze sluiten aan bij wat de heer Van Malderen vroeg. Hoe staat u tegenover de motie van de Antwerpse provincieraad? Wat is uw standpunt en wat zult u de provincieraad daarover meedelen? Gaat u akkoord om te stellen dat Modem een unieke en belangrijke rol vervult en het voortbestaan van het centrum derhalve prioritair is? Welke maatregelen zult u als minister bevoegd voor het hulpmiddelenbeleid voor personen met een handicap nemen opdat deze expertise niet verloren gaat en Modem zijn noodzakelijke dienstverlening op structurele wijze zal kunnen blijven aanbieden?

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Voorzitter, minister, collega's, ik zal het kort houden, want ik kan mij grotendeels aansluiten bij wat al is gezegd. Het is geen nieuw probleem. Het probleem is een tijdje geleden al aangekaart in het Vlaams Parlement. De verslagen tonen aan dat het parlement al een tijdje vragende partij is om oplossingen te zoeken. In de vorige legislatuur hebt u een positieve houding tegenover Modem aangenomen. U zei dat u gecharmeerd bent door de manier waarop Modem gebruikmaakt van communicatiemiddelen en dat de vzw op dat vlak de nodige expertise heeft verworven. U zei ook dat u met Modem hebt gesproken; dat u die expertise belangrijk vindt en dat u met hen wilt onderzoeken op welke manier de samenwerking kan worden georganiseerd.

Voortgaand op die elementen ga ik ervan uit dat u zich positief engageert. Maar de klok tikt. Als er niet heel snel een oplossing uit de bus komt, dan zal Modem zijn dienstverlening niet kunnen voortzetten. Modem is daarvoor vragende partij. Als dat niet gebeurt, zal veel individuele ondersteuning en ook de ondersteuning van hulpverleners wegvallen. Het klopt dat deze week op initiatief van provincieraadslid Bockx het dossier op de agenda van de provincieraad is geplaatst. De motie is door een grote meerderheid goedgekeurd. Het initiatief van Groen is door meerderheid en oppositie gesteund.

Modem werkt creatief. Modem biedt op een budgetvriendelijke manier aangepaste oplossingen aan diverse zorgdragers aan. Modem steunen om zo mensen effectief te ondersteunen komt erop neer dat u middelen uitspaart. Steun voor Modem past dus volledig binnen uw eigen krachtlijnen en krijtlijnen voor de komende jaren. De provincieraad vraagt dat Modem de dienstverlening, in welke vorm ook, kan voortzetten. Hoe denkt u dat dit kan gebeuren? Binnen welk tijdsbestek kunt u op dat vlak waarborgen bieden?

De voorzitter: Mevrouw van der Vloet heeft het woord.

Mevrouw Tine van der Vloet (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, wij willen even de aandacht vestigen op het feit dat er een onafhankelijk advies is uitgebracht, en wij willen in de toekomst die werkwijze voortzetten. Deze regering gaat vooral voor ondersteuning op maat van personen met een beperking, onder meer wat betreft het gebruik van de pc. Daarom is het belangrijk dat Modem of een onafhankelijk bureau blijft functioneren. Wilt u werk maken van een aanbod van ondersteuning van het computergebruik op maat voor personen met een beperking, als onderdeel van de Vlaamse sociale bescherming?

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Mevrouw Martine Taelman (Open Vld): Voorzitter, minister, collega's, ik wil het debat wat verbreden. De enen gaan ervan uit dat Modem de deuren sluit; de anderen denken dat daaraan nog kan worden verholpen. Maar zelfs als het worstcasescenario zich zou voordoen en Modem sluit, dan is de vraag hoe we die expertise in huis kunnen houden en hoe die ondersteuning van personen met een beperking kan worden gehandhaafd. Wat de toekomst betreft – en ervan uitgaand dat de provincies zich niet meer met persoonsgebonden aangelegenheden zullen bezighouden – vraag ik me af of er al een lijst van soortgelijke initiatieven bestaat. Ik neem aan dat zowel in de provincie Antwerpen als elders soortgelijke initiatieven bestaan. Wordt aan een olijsting gewerkt? Hoe zult u anticiperen op gelijkaardige problemen die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, ik heb inderdaad kennis genomen van de motie van de Antwerpse provincieraad. In de vorige legislatuur, in 2013, realiseerden we wat we een interne staatsvorming noemen. Op dat ogenblik zijn de taken van de provincies inzake welzijn ingeperkt. Met alle provincies zijn gesprekken gevoerd om na te gaan welke taken zij niet meer konden uitvoeren, en welke van die taken door de Vlaamse overheid moesten worden overgenomen. Daarover is dan een financieringsafspraken gemaakt, die in het Provinciefonds werd verrekend. Dat leidde tot de toestand waarbij de Vlaamse overheid heel veel taken van de provinciebesturen heeft overgenomen.

Op dat ogenblik hebben wij inderdaad van meerdere provincies een aantal initiatieven of financieringen overgenomen, in de gehandicaptensector bijvoorbeeld van voorzieningen en diensten die een extra financiële ondersteuning kregen van een bepaald provinciebestuur.

Op dat ogenblik heeft de provincie Antwerpen ervoor gekozen om het Gouverneur Kinsbergencentrum, waarvan Modem een onderdeel is, niet over te hevelen naar het Vlaamse niveau. Het was toen de wens van de provincie om de exploitatie en het medebeheer van dit centrum in handen van de provincie te houden. Ik heb dat ook al geantwoord op vorige vragen daarover in deze commissie: op dat ogenblik is er in het overzicht van de taken geen melding gemaakt van de vraag van de provincie om het centrum via de interne staatsvorming over te nemen. Dat betekent uiteraard dat we er op dat ogenblik ook van zijn uitgegaan dat de financiering door de provincie voor haar rekening werd genomen, zij het dat er uiteraard – ik moet daar correct in zijn, dat blijkt ook uit de antwoorden die ik op vorige vragen heb gegeven –, zeker vanuit het hulpmiddelenbeleid, belangstelling was voor datgene wat Modem deed. Dat heeft, wat mij betreft, ook geleid tot een financiering waarop ik nu nog iets meer in detail zal ingaan.

Tot op heden wordt de vzw gesubsidieerd voor het inzetten van de expertise conform de regelgeving die geldt voor alle vergelijkbare expertiseorganisaties waarop het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap een beroep

doet. Zij ontvangen 449,73 euro per prestatie en ook de eventuele verplaatsingskosten voor de experten, conform de regeling beschreven in het besluit van de Vlaamse Regering tot vaststelling van de criteria, voorwaarden en refertebedragen voor de financiële bijdragen in de individuele materiële bijstand voor de sociale integratie van personen met een handicap.

Bovendien ontvangt de vzw sinds begin 2014 een projectsubsidie – het is mede daarin dat ik heb getracht bij te dragen tot het behoud van de expertise – van 360.000 euro voor het uitvoeren van een project leeftijdsonafhankelijk hulpmiddelenbeleid, dat loopt van 2014 tot 2016 in samenwerking met het Centrum voor Zorgtechnologie van de Universiteit Antwerpen, het Zorgbedrijf Antwerpen en het bedrijf Jabbla.

We overleggen momenteel met het provinciebestuur met het oog op de voortzetting van dit project. Daarnaast wordt aan de vzw Gouverneur Kinsbergencentrum door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap in het kader van de erkenning als Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen een subsidie toegekend van 900.000 euro en voor de erkenning als multidisciplinair team een subsidie van 20.000 euro. Het is dus niet correct dat de organisatie sinds 2012 zonder middelen van de Vlaamse overheid moet functioneren.

Ik betreur natuurlijk ook de keuze om Modem stop te zetten, maar ik begrijp dat een herstructurering van het centrum aan de orde was, gezien de deficits. Dat is uiteraard de verantwoordelijkheid en de bevoegdheid van de provincie.

Ik neem aan dat het stopzetten van de Modem-werking past in de herstructurering van de vzw Gouverneur Kinsbergencentrum zoals in 2013 aangekondigd door de bestendige deputatie. Het is inderdaad zo dat de vzw Gouverneur Kinsbergencentrum met zijn werkingsonderdeel Modem over een sterk merk beschikte. Daarom werden de voorbije jaren reeds verschillende gesprekken gevoerd met het centrum, maar nooit werd daarbij een methode of techniek gevonden om dat om te zetten in een Vlaamse totale recurrente financiering. Zoals gezegd, zijn er minstens drie of vier financieringsbronnen die op dit moment wel aanwezig zijn. Het expertisecentrum krijgt de vergoeding zoals die voor de experten is bepaald. Het onderdeel centrumontwikkelingsstoornissen krijgt een behoorlijke financiering. Het multidisciplinair team krijgt een subsidie en in 2014 hebben we voor 360.000 euro een project opgezet dat nog loopt tot in 2016.

Naast Modem zijn er over heel Vlaanderen nog andere organisaties met expertise inzake communicatiemiddelen. Uit een rapport van LUCAS blijkt ook dat 49 procent van de cliënten van Modem niet afkomstig zijn uit Antwerpen. Er zijn nog een aantal dossiers waarin Modem reeds is aangeduid als expert. Zij hebben aan het Kenniscentrum Hulpmiddelen gemeld dat ze die nog zullen afwerken. Voor nieuwe vragen en doorverwijzingen waarbij nog geen expert is aangeduid, bekijkt het Kenniscentrum Hulpmiddelen de opvolging met de andere experten. Daarnaast – dat kan ik u ondertussen al bevestigen – kijken we na hoe we de specifieke expertise van Modem kunnen inbedden in het Kenniscentrum Hulpmiddelen. Die gesprekken zijn ook opgestart.

Ik wil nog iets antwoorden op de laatste vraag van mevrouw Taelman. Het is juist dat de taakstelling van de provincies op het vlak van welzijn nog zal worden ingekort, of zelfs zal verdwijnen op het vlak van de persoonsgebonden bevoegdheden. Het is natuurlijk ook de bedoeling van minister Homans om die transitie op een zorgvuldige manier voor te bereiden. Dat betekent dat we wellicht opnieuw naar een inventaris gaan van consequenties van de nieuwe taakstelling en dat op dat ogenblik nog moet worden bekeken, zoals we dat met de interne staats Hervorming hebben gedaan, welke taakstelling er door een ander bestuurs-

niveau – een lokaal niveau of het Vlaamse bestuursniveau – wordt overgenomen en hoe er via de financiering, via het feit dat we de opcentiemen op de onroerende voorheffing een andere stroming geven, we het financieel anders organiseren, de nodige continuïteit kan worden verzekerd. In de mate dat de bevoegde minister het over dit transitie scenario eens kan worden met de vertegenwoordigers van de provincie, zullen we, wat de welzijnssector betreft, wellicht de techniek die we in 2012-2013 hebben gebruikt, herhalen. We zullen dus opnieuw puntsgewijs nakijken wat de consequenties van de nieuwe taakstelling zijn en wat er moet worden gecontinueerd, uiteraard met respect voor de positie van medewerkers enzovoort. Ook moet worden bekeken hoe de financiering daarvoor moet worden georganiseerd.

Ik stel alleen vast dat de provincie Antwerpen niet heeft gewacht op dat moment en hierover een eigen beslissing heeft genomen. We hebben getracht met de projectfinanciering een bijdrage te leveren om de zaken te kunnen voortzetten. We zullen die gesprekken ook voeren om na te gaan of we die expertise kunnen inbedden in het Kenniscentrum Hulpmiddelen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen (sp-a): Minister, ik kan uit uw antwoord alleen maar afleiden dat, zo er al structurele ondersteuning zal of kan worden gevonden, het in elk geval te laat zal zijn voor de vzw waarover deze vraag gaat. Achter deze vzw zitten mensen. De expertise zit bij mensen. Op het moment dat zij andere oorden opzoeken, vergeet dan alle vrome intenties om de expertise in de toekomst veilig te stellen.

Ik betreur eerlijk gezegd ook een beetje dat u in heel uw antwoord probeert om de paraplu open te trekken en te verwijzen naar de provincie, daar waar de aanleiding voor de beslissing van de provincie het volgehouden regeringsbeleid is om tegen de provincies te zeggen dat zij zich moeten terugtrekken omdat dit een terrein is waarmee zij zich niet meer moeten bezighouden. Eigenlijk voert de provincie het regeringsbeleid uit dat u met uw ploeg hebt uitgewerkt. Dat is bijzonder jammer. U kunt nu proberen om de paraplu open te trekken en de hete aardappel te laten rondgaan, maar de essentie van deze vraag is dat wij vrezen dat een heel unieke expertise en ondersteuning ten aanzien van een zwakke doelgroep dreigt te verdwijnen. Ik kan alleen maar vaststellen dat de Vlaamse overheid hier in gebreke blijft.

U hebt herhaaldelijk verwezen naar de projectsubsidie 2014-2016. Het zou ten behoeve van de vergadering toch wel nuttig zijn om wat duiding te geven over de reikwijdte van deze projectsubsidie, over hoeveel mensen daarmee worden tewerkgesteld binnen dat centrum en wat exact de opdracht is die bijkomend aan dat centrum is gegeven in het kader van de projectsubsidie. Dit staat naast de basiswerking die op dit ogenblik zwaar gehypothekeerd wordt.

Mevrouw Taelman was mij even voor, maar ik wilde hier inderdaad waarschuwen dat dit wel eens de proloog zou kunnen zijn voor heel wat goede initiatieven die in de toekomst dreigen weg te vallen, omdat deze Vlaamse Regering collegiaal, met u erbij, aan de provincies heeft gezegd dat zij dit soort van dingen niet meer mogen doen. Ik hoop dan ook dat de Vlaamse Regering in de toekomst deze zaken wil ondersteunen, maar uit uw antwoord kan ik dat vooralsnog niet afleiden.

De voorzitter: De heer Bertels heeft het woord.

De heer Jan Bertels (sp-a): Ik sluit mij hierbij aan. Voor de mensen die in die vzw werken en voor de personen met een handicap, de zorgverleners en de familieleden die daar een beroep op doen, brengt het weinig zoden aan de dijk

om te zeggen dat we op zoek zijn naar een oplossing en dat we zullen proberen om de expertise in te bedden in het Kenniscentrum. Als ik dat kwaadwillig zou willen interpreteren, betekent dit dat de expertise nog niet is ingebed in het Kenniscentrum.

Ik ben ook wat verbaasd over – zoals de heer Van Malderen het noemt – ‘de paraplu van de provincies’. Minister, het is wel uw eigen regering die een omzendbrief heeft verspreid naar de provincies waarin staat dat ze daarvoor in 2015 geen middelen meer krijgen. Dus kunnen ze dat nog moeilijk financieren. De omzendbrief met betrekking tot de opmaak van de begroting 2015 schrapt die middelen voor de provincies. Ofwel moeten ze het financieren met eigen middelen, en dus de belasting verhogen, ofwel krijgen ze geld en neemt iemand anders het over. Maar gewoon zeggen dat we het probleem kennen en dat we zullen zien, dat is, denk ik, een beetje kort door de bocht.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Als je vandaag als individu kunt steunen op Modem, of je bent een familielid van een persoon met een beperking die dankzij Modem wegwijs werd gemaakt in de toch vrij complexe wereld van spraak- en communicatiemiddelen, dan heb je er geen boodschap aan of dit nu de schuld van de provincie of van Vlaanderen is. De dienstverlening wordt hier door niemand in twijfel getrokken. Ik heb hier niemand horen zeggen dat hij niet goed is of dat het niet in orde is. Ik hoor hier dat het een goede dienstverlening is en dat de expertise moet worden bijgehouden en voortgezet. Dan moet de politiek ervoor kunnen zorgen dat dit gebeurt.

Minister, ik hoor u zeggen dat jullie hebben samengezeten maar dat jullie geen formule hebben gevonden. Ik zou dan toch graag van u iets meer details krijgen over welke formules er op tafel zijn gelegd en waarom ze niet kunnen werken. Vanuit de provincie Antwerpen maar ook vanuit de organisatie zelf hoor ik heel duidelijk de vraag om ervoor te zorgen dat zowel de individuele ondersteuning als de ondersteuning van vrijwilligers en hulpverleners kan worden voortgezet. In uw betoog hoor ik impliciet dat ze een goede werking hebben. Ik heb u dat toch niet horen tegenspreken.

De provincie zou dit misschien op korte termijn kunnen overbruggen mochten er voldoende garanties zijn van Vlaanderen. Dat is dan een debat tussen de provincie en de Vlaamse Regering. Ik ga ervan uit dat, als de Vlaamse overheid en de provincies met elkaar telefoneren, er misschien nog wel middelen kunnen worden gevonden voor tijdelijke garanties, maar de provincie kan geen lange-termijngaranties maken. Dat is effectief het gevolg van die interne staats-hervorming. Maar de Vlaamse overheid zou daar echt wel voor moeten kunnen zorgen.

Minister, bent u bereid om, als er een gepaste formule wordt gevonden, lange-termijnengagementen aan te gaan ten aanzien van deze organisatie, die al 23 jaar excellent werk verricht?

De voorzitter: Mevrouw van der Vloet heeft het woord.

Mevrouw Tine van der Vloet (N-VA): Minister, ik heb nog een bijkomende vraag. Wie heeft de formele beslissing genomen om Modem te stoppen? Was dat de provincie zelf of de vzw of de Vlaamse Regering?

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Mevrouw Martine Taelman (Open Vld): Ik kan niet anders dan even glimlachen. Ik ben in de gemeente jaren in de meerderheid geweest. Nu zit ik in de

oppositie. Ik vraag me af hoelang men nog gaat spreken van een 'volgehouden regeringsbeleid', zodat men kan blijven zeggen dat de minister ervoor verantwoordelijk is dat dit gaat sluiten. In mijn gemeente duurt het nu al twee jaar. Ik moest wel even glimlachen bij een partij die altijd in de meerderheid heeft gezeten en die nu spreekt over een 'volgehouden regeringsbeleid'.

Mevrouw Van den Brandt zegt terecht dat die mensen ergens moeten terecht komen. Minister, u zult dit opvolgen en ervoor zorgen dat de bestaande projecten kunnen worden voortgezet. De essentie is hoe dat zal gebeuren. Betekent dit dat de mensen die er werkzaam zijn en de expertise hebben, meegenomen zullen worden? Op welke manier zal er voor gezorgd worden dat de expertise blijft en dat de individuele personen die rekenen op dat expertisecentrum, geholpen kunnen worden?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Het is wellicht juist dat er nog een aantal taken als gevolg van de nieuwe opties met betrekking tot de bevoegdheden van de provincies bekeken moeten worden. Dat moet uiteraard zorgvuldig gebeuren. Ik heb alle begrip voor de prioriteiten van de provincies op het moment dat ze voor hun financiering worden geconfronteerd met een beslissing door het Provinciefonds. Ik spreek me niet uit over de prioritering zelf.

We hebben eerder al dergelijke oefening gemaakt. Op dat ogenblik is er voor elke provincie een inventaris gemaakt van welke taken met betrekking tot het welzijnsbeleid niet meer gecontinueerd konden worden en welke wel. Er is daarover heel intensief en gedetailleerd onderhandeld en op dat ogenblik zijn er posities ingenomen. We gaan wellicht opnieuw een soortgelijke oefening doen, maar het is aan minister Homans om dat met de provincies af te spreken. Het lijkt me de logische gang van zaken dat er geïnventariseerd wordt welke vraagstukken er moeten worden opgelost als de taakstelling inzake persoonsgebonden aangelegenheden nog verder wordt ingesnoerd. Op dat ogenblik zal ik meezoeken naar oplossingen.

Hier hebben we met een projectoproep geprobeerd om een zekere financiering te organiseren. Die financiering heeft betrekking op de inspanningen om adviezen over communicatiegerelateerde hulpmiddelen betaalbaar, efficiënter, accurater en effectiever te maken voor de vermelde doelgroep. We hebben voor een projectfinanciering gezorgd die een beetje in de lijn van de expertise van Modem ligt. Die financiering loopt nog en is uitgesmeerd over twee of tweeënhalf jaar. Ik ken de juiste data niet uit het hoofd. Het hele bedrag van de periode samen is verzekerd en geraamd op 360.000 euro.

We zullen nagaan hoe we de expertise kunnen bestendigen. De mensen die voor de expertise een beroep doen op Modem, moeten de nodige garanties krijgen dat de advisering op een behoorlijke manier wordt afgerond. Het is niet de Vlaamse overheid die een beslissing heeft genomen over de prioritering in de begroting van de provincie Antwerpen. Ik ga me er ook niet over uitspreken omdat ik goed besef dat met de beslissing over het Provinciefonds de provincies voor een moeilijke keuze staan. We zullen overleggen met de technici en de mensen zelf over hoe de expertise in ons Kenniscentrum Hulpmiddelen kan worden geïntegreerd. Ik kan niet echt een punctuele uitspraak doen over de mensen. Dat zou niet correct zijn, los van de onderhandelingen die daarover moeten gebeuren.

Wat het wel illustreert, is dat er zich zeer goede initiatieven kunnen ontwikkelen op het provinciale en andere beleidsniveaus. Als deze niet tot de corebusiness van de betrokken overheid behoren en er op een bepaald moment moet worden geprioriteerd, dan komt de vraag waar het initiatief structureel op een correcte

manier kan worden ingebed. We hebben daar in de vorige legislatuur echt wel ernstig naar gezocht. We kunnen natuurlijk niet arbitrair zijn. Als we een project-financiering willen doen, moet er een oproep gebeuren. Als we in andere manieren van financiering voorzien, moeten we iedereen die hetzelfde type van advisering geeft, ook in overweging nemen. We hebben daar destijds behoorlijk lang naar gezocht, en dat heeft in 2014 onder meer geresulteerd in de project-oproep. Het gesprek zal worden gevoerd over hoe de expertise kan worden geïncorporeerd en hoe we ervoor kunnen zorgen dat voor wie er een beroep op doet, de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd bij het afwerken van de opdracht.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen (sp·a): Minister, ik twijfel echt niet aan uw goede intenties, maar ik vrees dat het 'too little too late' is. De oefening is al gebeurd in 2013. Ook toen is er hier al op gewezen dat er nood was aan structurele ondersteuning. U antwoordde toen: "(...) een project dat een beetje in de lijn zit" – minstens dan ook al behoorlijk niet – "ter waarde van 1 vte.". Het gaat vandaag over vier mensen. Het spreekt voor zich dat de huidige werking van het project niet gegarandeerd is. Dit is trouwens geen luxe, maar het gaat over heel essentiële toegankelijkheid tot hulpmiddelen. U raakt zelf terecht de pijnlijke zenuw aan in dit verhaal. Dit is een vzw die haar werking heeft uitgebouwd voor mensen in heel Vlaanderen. Het is eigenlijk geen provinciale bevoegdheid in de enge zin van het woord. Het lijkt me dan ook dat u als minister bij uitstek bevoegd bent om ervoor te zorgen dat deze dienstverlening blijft bestaan en voor mijn part zelfs wordt uitgebreid. Nogmaals, dit is geen luxe. Ik vraag u om uw verantwoordelijkheid te nemen.

De voorzitter: De heer Bertels heeft het woord.

De heer Jan Bertels (sp·a): Minister, ik heb u horen vertellen dat initiatieven zich ontwikkelen, maar niet altijd behoren tot de corebusiness van de provincie. Voor mij is het simpel: dit behoort tot de corebusiness van het Vlaamse hulpmiddelenbeleid voor personen met een handicap.

Als dat zo is, moet Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid opnemen en niet wegduwen. Men moet niet zeggen dat men het gaat proberen in te bedden in het Kenniscentrum en dat daarvoor nog technische onderhandelingen nodig zijn. Personen met een handicap die nu advies en/of vorming krijgen, zijn in de komende maanden niets met technische onderhandelingen.

De voorzitter: De interpellatie en de vraag om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het arrest van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het gebruik van het Nederlands in de Vlaamse kinderopvang – 31 (2014)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans (N-VA): Voorzitter, ik begin alvast met de hoop uit te drukken dat we de volgende vijf jaar een fijne commissie zullen hebben. De nieuwe mensen zullen wel een nieuwe 'schwung' geven.

Mijn vraag gaat over het arrest van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het gebruik van het Nederlands in de Vlaamse kinderopvanginitiatieven.

Minister, de voertaal in kinderopvanginitiatieven erkend door de Vlaamse Gemeenschap is het Nederlands en het lijkt de evidentie zelf. In de praktijk is het dat meestal ook, maar in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Vlaamse Rand zijn er natuurlijk uitzonderingen. Deze zomer oordeelde het Grondwettelijk Hof immers dat Vlaamse kinderopvanginitiatieven niet verplicht kunnen worden om het Nederlands te gebruiken in hun dagelijkse werking. In april 2012 keurde het Vlaams Parlement het huidige Vlaamse decreet houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters goed, een decreet dat sinds dit voorjaar uitgevoerd wordt. In dit decreet zijn een aantal belangrijke voorwaarden opgenomen voor vergunning en subsidiëring van initiatieven binnen de Vlaamse Gemeenschap. Er waren ook heel wat voorwaarden over taalvereisten, voorwaarden waar de N-VA steeds voor pleitte. We waren ook zeer tevreden dat die voorwaarden ook zijn opgenomen in zowel de vergunningsvoorwaarden als de subsidievoorwaarden. Om het te duiden: het gaat over een vergunningsvoorwaarde waarbij een vergund kinderopvanginitiatief steeds een verantwoordelijke moet hebben die actieve kennis van de Nederlandse taal heeft. Daarnaast moet er ook altijd één kinderbegeleider zijn die een actieve kennis van de Nederlandse taal heeft. Als men een basissubsidie van de Vlaamse overheid wil ontvangen, dan moet elke kinderbegeleider Nederlands kunnen. Er werd ook opgenomen dat de basissubsidie gekoppeld is aan het gebruik van het Nederlands in de dagelijkse werking.

Nadat het decreet is ingevoerd, hebben de parlementen van de Franse Gemeenschap en de Franse Gemeenschapscommissie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een beroep ingediend en het arrest van het Grondwettelijk Hof heeft hun bezwaren voor een groot deel verworpen, waarmee we zeer blij zijn. De bepaling van de taalvereisten voor het personeel, zowel voor de kinderverantwoordelijke als de kinderbegeleider, is overeind gebleven, evenals de voorrangsregels in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest waarbij wordt bepaald dat 55 procent van de plaatsen moeten worden voorbehouden aan gezinnen waar een van de ouders het Nederlands machtig is. De bepaling van het gebruik van het Nederlands in de dagelijkse werking werd vernietigd en is geschrapt in het decreet.

U zult begrijpen dat ik tevreden ben dat een groot deel overeind is gebleven, maar ik ben ook zeer teleurgesteld over het feit dat de Nederlandstalige werking van Vlaamse kinderopvanginitiatieven in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Vlaamse Rand niet meer afdwingbaar is volgens dit arrest.

Minister, wat is uw reactie op dit arrest? Het staat ook op de website van Kind en Gezin dat deze bepaling in het decreet is geschrapt. Het is dus duidelijk voor iedereen. Welke concrete impact heeft dit arrest op de werking van Vlaamse kinderopvanginitiatieven in Brussel en de Vlaamse Rand? Wat verandert er? Zijn er bij Kind en Gezin problemen, knelpunten gemeld? Kunt u daarover wat meer uitleg geven? Zijn er volgens u nog voldoende hefboomen aanwezig om in de praktijk de Nederlandstalige werking van de Vlaamse kinderopvanginitiatieven te garanderen? Het was de filosofie van het decreet dat begeleiding van zeer jonge kinderen in het Nederlands zeer belangrijk is. Het gebruik in de werking is niet meer expliciet opgenomen, maar hoe kunt u toch de nodige garanties bieden dat er op de werkvloer toch een degelijke begeleiding is? Welke stappen zult u zetten om de Nederlandstalige werking van alle Vlaamse kinderopvanginitiatieven – ook die in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Vlaamse Rand – te verzekeren?

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken (UF): Voorzitter, minister, collega's, ik zou graag een praktische vraag stellen. Toen het decreet in werking is getreden, heeft men gezegd dat de kinderopvang op een bepaalde datum in orde moest zijn. Een

aantal kinderopvanginitiatieven in de Rand die weliswaar door Franstaligen werden gerund, hebben nog wat uitstel gevraagd om zich in orde te kunnen stellen. Intussen is de kalmte wat weergekeerd.

Minister, hoeveel kinderopvanginitiatieven in de Rand en Brussel hebben, sinds het decreet in werking is getreden, hun deuren moeten sluiten omdat ze niet meer voldeden aan de voorwaarden van het decreet? Wij hebben daar geen zicht op. Zijn er initiatieven die effectief hun deuren hebben moeten sluiten of zijn er die over enkele maanden moeten sluiten?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, het arrest houdt in dat de taalkennisvereisten met betrekking tot het Nederlands, op het niveau van de vergunning en van de subsidie, evenals de specifieke voorrangsregel voor Nederlandstalige ouders in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de grondwettelijke toets hebben doorstaan. Ze blijven aldus gelden en we zullen ze ook handhaven. Het opleggen van het gebruik van het Nederlands in de werking als subsidievoorwaarde werd vernietigd, gelet op het feit dat de Grondwet de vrijheid van taalgebruik garandeert.

Concreet betekent dit arrest dat het gebruik van het Nederlands in de werking van de kinderopvanglocatie als subsidievoorwaarde in artikel 7 van het decreet geschrapt wordt. Vlaamse kinderopvanginitiatieven in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Vlaamse Rand kunnen dus niet verplicht worden om het Nederlands als voertaal te gebruiken.

De impact zal volgens ons minimaal zijn, aangezien deze initiatieven sowieso op basis van hun vergunning verplicht zijn om een taalbeleid te hanteren dat de Nederlandse taalverwerving van elk kind stimuleert. Het arrest bevestigt dus de regels inzake een actieve taalkennis van het Nederlands, het voeren van een taalbeleid en de mogelijkheid voor Brusselse kinderopvangvoorzieningen om in hun opnamebeleid tot maximum 55 procent van de opvangcapaciteit voorrang te geven aan kinderen van wie minstens één ouder actieve kennis van het Nederlands heeft.

Het arrest zorgt er bijgevolg voor dat dit belangrijke verworvenheden zijn in de regelgeving, die ongetwijfeld bijdragen tot een toegankelijke kinderopvang, ook voor Nederlandstalige gezinnen.

We zijn ervan overtuigd dat er, gelet op onder andere het belang van een aantoonbaar taalbeleid en de noodzakelijke taalkennis, voldoende hefboomen in de regelgeving zijn om het Nederlandstalige karakter van de opvanginitiatieven te garanderen. Daarbij is het belangrijk om te herhalen dat het arrest geoordeeld heeft dat de taalkennisvoorwaarden zonder onderscheid van toepassing zijn in Brussel, de rand- en faciliteitengemeenten en de rest van Vlaanderen.

Kind en Gezin en de Zorginspectie zullen toezien op de implementatie en het respecteren van de hogervermelde vereisten. Wat de taalkennis van de verantwoordelijke betreft, werden in de zomer reeds brieven verzonden aan alle opvanginitiatieven die hun verplichtingen nog niet waren nagekomen. Binnenkort zal hetzelfde gebeuren voor de opvanginitiatieven in de rest van Vlaanderen en in het bijzonder in de Vlaamse Rand. Daarbij wordt nauw samengewerkt met de Huizen van het Nederlands, een initiatief dat tot stand kwam in samenspraak met de vorige minister van Inburgering.

We zullen hierbij bijzondere aandacht hebben voor de Vlaamse Rand. Specifiek in de Vlaamse Rand zal de betrokken gemeenten eveneens gevraagd worden om dit initiatief mee te ondersteunen. We gaan proberen om een faciliterend karakter te

creëren, waarbij mensen uitgenodigd worden om een inspanning te doen om hun verplichtingen na te komen. Daarvoor wordt dus ook de medewerking van de Huizen van het Nederlands gevraagd.

Voor alle duidelijkheid: de regel met betrekking tot de taalkennis van de verantwoordelijken is geen regel uit dit decreet, maar komt uit de vorige regelgeving, waarop toen ook al een overgangsmaatregel was getroffen.

Voor de taalkennisvoorwaarden bij begeleiders geldt een overgangstermijn, in de gezinsopvang van drie jaar en in de groepsopvang van één jaar. Ook dat zal Kind en Gezin nauwgezet opvolgen.

Mijnheer Van Eyken, volgens Kind en Gezin zijn er nog geen initiatieven die daardoor de deuren hebben gesloten. U weet dat er in Brussel een transitieplan is overeengekomen met de Franstalige tegenhanger van Kind en Gezin, precies omdat er, doordat wij een vergunningsplicht hebben ingevoerd, een aantal initiatieven misschien de keuze zullen maken voor de Franse Gemeenschap.

Volgens Kind en Gezin heeft het transitieplan de ambitie om ervoor te zorgen dat een minimum aan plaatsen verloren zal gaan.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij dat u zegt dat het taalbeleid en het gebruik van het Nederlands belangrijke aspecten zijn en blijven van het decreet, en dat u daarvoor ook in de nodige begeleiding op de vloer voorziet.

Als vergunningsvoorwaarde is gesteld dat er een aantoonbaar taalbeleid moet worden uitgewerkt. Kind en Gezin zal dat opvolgen, zegt u. Hoe gaat dat dan praktisch in zijn werk? Moeten zij dan op dit ogenblik aantonen welk taalbeleid ze voeren? Moeten ze hun planning en pedagogische werking uitschrijven? Hoe zal dat effectief gecontroleerd worden? Je kunt wel op papier zetten dat je een taalbeleid voert, maar het belangrijkste is dat het ook effectief wordt toegepast in die kinderopvanginitiatieven.

De taalvoorwaarden voor de verantwoordelijken van een kinderopvanginitiatief, dat is een maatregel die ook al in het vorige decreet stond. We zijn daar nu zeer soepel in. We willen de mensen ook verder begeleiden. Ook de Huizen van het Nederlands worden erbij betrokken. Maar eigenlijk was dat een voorwaarde waaraan al voldaan moest zijn. Hoelang gaan we die elastiek laten uitrekken? We moeten toch eens een termijn bepalen tegen dewelke zij volledig in orde moeten zijn, zo niet voldoen ze niet aan de voorwaarden.

Hetzelfde geldt voor de kinderbegeleiders. Daar is een termijn bepaald van één en drie jaar. Dat loopt. Ik wil u ook hier vragen om dat zeer strikt op te volgen. Er moet in eerste instantie goed opgevolgd worden, er moet niet onmiddellijk gesanctioneerd worden, maar het moet toch zeer strikt worden opgevolgd vanuit Kind en Gezin en de Zorginspectie.

Minister Jo Vandeurzen: Wat de vergunningsvoorwaarden betreft: dat is een taak die aan de Zorginspectie is toevertrouwd.

We kunnen het er in deze commissie allemaal over eens zijn dat, als je zo'n decreet invoert, je dat met de nodige zorgvuldigheid moet doen. Dat wil zeggen dat je de tijd moet geven om een aantal zaken te ontwikkelen en te verwerken. Er komt nogal wat op de mensen af, en niet alleen vanuit de Vlaamse regelgeving. Er wordt nogal veel toegedicht aan het decreet op de kinderopvang,

maar het heeft ook te maken met sociale zekerheid, fiscaliteit, het Federaal Agentschap voor Voedselveiligheid enzovoort.

We zitten zeker nog in een fase dat we vanuit Kind en Gezin de nodige ondersteuning moeten aanbieden, zodat mensen zich geleidelijk in orde kunnen stellen. Ik neem aan dat dit soort zaken mee opgenomen zal worden in het kwaliteitsbeleid, een handboek, vormingen die je kunt volgen enzovoort.

Het is toch de bedoeling, alleszins in de eerste jaren van dat decreet, om geleidelijk aan en in een soort partnership een aantal zaken op te bouwen. Kind en Gezin gaat na een tijdje zijn evaluatie maken, om te kijken waar we staan.

Ik denk niet dat ik moet verbergen dat veel afhangt van de mate waarin initiatiefnemers bereid zijn om een inspanning te leveren. Als het belang van het kind primeert – en dat is toch zo – dan moet men toch bereid zijn om zich aan te passen aan de voorwaarden die de grondwettelijke toets hebben doorstaan. Kind en Gezin probeert bij de opstart van dit decreet een begeleidende, ondersteunende rol te vervullen. Uiteraard moet de Zorginspectie nagaan of men de voorwaarden respecteert. Wij denken dat binnen een jaar of anderhalf jaar een stand van zaken van de aanvaarding van de voorwaarden moet worden opgemaakt.

Mevrouw Lies Jans (N-VA): De nodige ondersteuning moet zorgvuldig worden gegeven. Wat de vereiste talenkennis van de verantwoordelijken en de begeleiders betreft, is het zo dat die voor de eersten al langer bestaat. Ik benadruk dat Kind en Gezin en de Zorginspectie op dat vlak strikter zullen optreden wanneer het de verantwoordelijken betreft dan wanneer het over de kindbegeleiders gaat. Voor die laatsten gaat het om nieuwe regelgeving. Zij moeten de tijd krijgen om zich aan te passen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van de heer Lorin Parys tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over een nieuwe budgethoogte voor het persoonlijkeassistentiebudget (PAB) – 7 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, zoals u weet is het persoonlijkeassistentiebudget (PAB) een budget dat personen met een beperking erkend door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) kunnen aanvragen om thuis, op school of op het werk assistentie te organiseren en te financieren. De hoogte van het PAB wordt bepaald door een commissie van deskundigen, en schommelt bij benadering tussen 10.000 euro en 45.000 euro op jaarbasis. Ik vernam dat budgethouders die voor 1 september 2012 eveneens een beroep begonnen te doen op een dagcentrum, begeleid werken of een semi-internaat voor niet-schoolgaanden sinds januari 2014 in onzekerheid leven.

Het volgende werd mij daarover meegedeeld. Zij ontvingen op 31 januari 2014 een brief van het VAPH met daarin de mededeling dat hun PAB opnieuw zal worden berekend, en dat de nieuwe regeling van kracht zal worden op 1 september 2014. Voorts stond er in die brief dit: "Hierdoor zult u een aangepaste budgethoogte krijgen. Het is dus belangrijk dat u er rekening mee houdt dat uw jaarbudget in het najaar wijzigt."

Deze brief zorgde voor enige ongerustheid bij naar schatting de vierhonderd gezinnen die in die situatie verkeren. Zij weten niet wat hun boven het hoofd hangt en hoeveel ze financieel zullen moeten inboeten. Volgens bepaalde geruchten zouden de mensen in die situatie allemaal hetzelfde budget krijgen. Dat zou voor heel wat budgethouders betekenen dat hun PAB aanzienlijk zal verminderen. U weet dat wij als N-VA-fractie volledig achter het beleid van de Vlaamse Regering staan dat vandaag een systeem van persoonsvolgende financiering en zorg op maat voor personen met een beperking uitwerkt. Een forfait zou hiermee echter niet stroken.

Dit is de chronologie. Op 30 juli 2014 wijzigde de Vlaamse Regering het PAB-besluit. U motiveert dit op de website van de Vlaamse Regering als volgt: "Gelet op de nadelige budgettaire gevolgen van de invoering van de combinatiereguleer voor bijstand verleend door een voorziening voor opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap voor sommige budgethouders en om de nieuwe regering de mogelijkheid te bieden een aangepaste regelgeving uit te werken, wordt de overgangperiode verlengd tot 1 januari 2015." Na 31 januari 2014 vernamen de PAB-houders niets meer van het VAPH, tot ze zeven maanden later van het VAPH een nieuwe brief ontvingen. Op 27 augustus, vier dagen voordat hun PAB zou worden aangepast, krijgen ze te horen dat de overgangperiode wordt verlengd tot 1 januari 2015. Dat is positief nieuws, want nu is er tijd om maatregelen te nemen.

Op dezelfde dag verstuurde het VAPH een brief aan de individuele budgethouders met daarin de informatie met hoeveel hun PAB-budget vanaf 1 januari 2015 wordt verminderd. Voor veel PAB-houders gaat het volgens mijn informatie om enkele duizenden euro's op jaarbasis. Ondertussen communiceerde Onafhankelijk Leven vzw, een organisatie die advies geeft over het gebruik van PAB, op haar website dat zij samen met het VAPH een voorstel aan u overmaakten met daarin een nieuwe berekeningswijze waardoor niemand van de budgethouders erop zou achteruitgaan. Een voorstel waarover volgens Onafhankelijk Leven vzw reeds een informeel akkoord zou bestaan, maar dat nog op de agenda van de Vlaamse Regering moet worden gebracht.

Ik wil u enkele vragen voorleggen over de communicatie en de inhoud van een eventuele aanpassing. Hoeveel PAB-budgethouders bevinden zich in de hoger beschreven toestand? Is de schatting van vierhonderd een goede? Is het meegedeelde bedrag voor iedereen hetzelfde? Zo ja, waarom? Zo nee, waarom niet? Kunt u het verschil in communicatie in de eerste helft van dit jaar verklaren? Hoe zult u er in de toekomst voor zorgen dat de PAB-houders tijdiger en correcter worden geïnformeerd over beslissingen die zijn genomen of worden overwogen?

Mijn laatste twee vragen gaan dan uiteraard over het eventuele akkoord dat u zou hebben gesloten met het VAPH en Onafhankelijk Leven rond een nieuwe berekeningswijze. Wanneer kan dat officieel worden gemaakt? Kunt u ons meedelen wat de contouren van een dergelijk mogelijk akkoord zijn? Klopt het dat niemand van de budgethouders achteruit zou gaan qua budget? Wordt er dus effectief rekening gehouden met het principe van zorg op maat?

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Mevrouw Martine Taelman (Open Vld): Ik wil graag aansluiten bij de vraag van de heer Parys. Is er inderdaad, zoals aangekondigd door Onafhankelijk Leven, een akkoord over die regeling waarbij niemand erop zou achteruitgaan? Indien dat zo is, welke zijn daarvan dan de contouren?

Verder heb ik een opmerking bij de wijze van communiceren door het VAPH, niet alleen in dit dossier, minister, maar ook in andere dossiers, zoals de rechtsgedingen

over de wachtlijsten. Zult u dat aankaarten bij deze instelling? We vinden het essentieel dat een overheidsdienst correcte en duidelijke informatie verspreidt en vooral geen paniek zaait bij diegenen die het onderwerp uitmaken van een maatregel.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Eind augustus 2014 werden 315 PAB-houders aangeschreven die van vóór 1 september 2012 een PAB combineren met een dagcentrum, begeleid werken of een semi-internaat niet-schoolgaanden. De budgethoogte van het PAB bij de 315 budgethouders die dit combineren met een van de genoemde ondersteuningsvormen verschilt, aangezien het aantal dagdelen of het aantal uren dat men gebruikmaakt van de hulpverlening varieert binnen de groep budgethouders. Het heeft met andere woorden niet voor iedereen hetzelfde effect. Als we kijken naar de budgethouders die door de herberekening van de budgethoogte bij combinatie, volgens de berekeningswijze vastgelegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012, een gewijzigde budgethoogte hebben, dan is er een grote groep budgethouders met een budgetverhoging en eveneens een groep met budgetvermindering. Die budgetvermindering varieert van 194,28 euro tot maximum 10.441,70 euro.

In januari 2014 werd er inderdaad een brief verstuurd door het VAPH om de geïndexeerde budgethoogtes voor 2014 mee te delen. In die brief werd ook vermeld dat de budgethouders die van vóór 1 september 2012 een PAB combineren met de betreffende ondersteuning, rekening zullen moeten houden met een aangepaste budgethoogte vanaf 1 september 2014, zoals dit toen ook in de regelgeving stond ingeschreven.

Een aantal budgethouders waren verontrust over een daling van hun budget. Daaropvolgend werkte het VAPH een nieuw voorstel van berekeningswijze uit. Hiervoor werd een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het PAB-besluit opgesteld. Dat besluit kon niet meer worden goedgekeurd door de vorige Vlaamse Regering in lopende zaken. Derhalve kon er ook niet over worden gecommuniceerd.

Op 30 juli heeft de opstartende Vlaamse Regering dan ook de keuze gemaakt om het besluit van 19 oktober 2012 uit te stellen naar 1 januari 2015, aangezien er geen tijd meer was om ten gronde regelgevend op te treden. Op datzelfde moment communiceerden we dat er een uitstel kwam van de nieuwe berekeningswijze bij combinaties van hulp met een PAB om de nadelige gevolgen weg te werken.

Het VAPH communiceerde op 27 augustus 2014 schriftelijk naar de betrokkenen over dit uitstel. Op dezelfde datum vertrok er inderdaad een brief naar de betrokken budgethouders, diegenen dus die een combinatie gestart zijn vóór 1 september 2012, om hen op de hoogte te brengen van de impact op hun budget vanaf 1 januari 2015. In die zin was het eigenlijk wel juist: strikt genomen, aangezien de inwerkingtreding was uitgesteld tot 1 januari 2015, was dat een juiste formulering.

Het is natuurlijk juist dat het tijdig en correct informeren van de budgethouders zeer belangrijk is. Het probleem is dat er nog niet kan worden gecommuniceerd over de regelgeving zolang die niet werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Er bestaat een goede regel die stelt dat je niet mag communiceren, ook niet als minister, over een beslissing die nog moet worden genomen door de Vlaamse Regering. In die zin ligt het niet zo voor de hand om dat nu te doen.

We hebben het VAPH inderdaad de opdracht gegeven om een voorstel uit te werken waarbij niemand van de budgethouders zal achteruitgaan. Het is een

voorstel dat ook moet sporen met de inwerkingtreding van het decreet Persoonsvolgende Financiering. Dat voorstel wordt ook besproken binnen het raadgevend comité. Als ik goed werd geïnformeerd, gebeurt dat op dit moment. Daarna wordt het voorstel voorgelegd aan de Vlaamse Regering en zal er, afhankelijk van de inhoud van de beslissing, verder over worden gecommuniceerd.

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): Minister, ik dank u voor uw duidelijk en heel volledig antwoord. Ik ben uiteraard blij dat er een oplossing is gevonden waarbij niemand achteruitgaat. Dat kunnen wij enkel ondersteunen.

Ik heb één opvolgingsvraag: houdt de nieuwe regeling die in ontwikkeling is, nog altijd rekening met elke verschillende persoonlijke situatie en is er dus geen sprake van 'forfaitisering'?

De voorzitter: Mevrouw Taelman heeft het woord.

Mevrouw Martine Taelman (Open Vld): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij te vernemen dat er een voorstel werd uitgewerkt, dat de insteek is dat niemand erop zal achteruitgaan en dat het op dit moment wordt besproken. Ik neem dus aan dat het voor de personen in kwestie binnen een heel korte termijn duidelijk zal worden wat het zal inhouden?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Wel, men bevestigt mij dat het voor iedere situatie en afhankelijk van het gebruik van andere ondersteuningsvormen verschillend zal zijn. We zullen dat uiteraard communiceren. Ik ga er trouwens ook van uit dat, zodra het raadgevend comité een positief advies geeft, degenen die vertegenwoordigd zijn uiteraard ook over de inhoud van het advies in kennis zullen worden gesteld.

Wat de grote uitdaging wordt, is dat we het moeten inbrengen in het nieuwe decreet Persoonsvolgende Financiering. Het is namelijk een tijdelijke oplossing, om geen echt budgettaire onmogelijkheden voor mensen te organiseren. Maar de ultieme en structurele aanpak zou natuurlijk moeten komen uit het decreet Persoonsvolgende Financiering. Het dilemma is: doe je het voordat het decreet in werking treedt of niet? Omdat de aanpassing van het PAB-besluit eigenlijk al met de medewerking van het raadgevend comité gebeurd was, lijkt het mij het best om het, al is het voor beperkte duur, toch nog aan te passen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.